

Deníček
postižené matky
aneb
všichni tady umřeme

Magda Sobotková

Deníček postižené matky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Magda Sobotková
Deníček postižené matky – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Deníček postižené matky aneb všichni tady umřeme

Magda Sobotková

Ilustrovala Lucie Skálová

2025

● ■ pointa

Obsah

1. ČÁST:

Deníček postižené matky aneb všichni tady umřeme

– *Magda Sobotková* 9

2. ČÁST:

Krátké texty aneb přepestrý život se zdravotním hendikepem 85

Justina – *Ivona Kavalierová* 86

Obyčejná máma – *Jindra Landová* 89

Z ležáka jezdec – *Václav Uher* 99

Ticho není vždy balzám pro duši – *Lucie Skálová* 102

Hladová – *Ivona Kavalierová* 105

Společně v Péči – *Silvie Slámová, Irena Jelínková* 108

S dítětem k lékaři. A bez traumat, prosím – *Petra Langová* 110

PS: Děkuji za vaši empatii – *Magda Sobotková* 114

Pečující – *Ivona Kavalierová* 115

Postižený týdeníček – *Magda Sobotková* 116

Mia – *Magda Sobotková* 124

Poděkování

Mému manželovi, který si knihu asi nikdy nepřečte.

Žije už totiž další díl.

A prarodičům, bez kterých bychom to nemohli vydržet
tak dlouho.

Děkuji i své první čtenářce Lucii K. za její trvalou podporu
a Andree Ch. za životní krédo,
které jsem si vypůjčila do názvu své knihy.

2017

2018

2019

2020

2021

2022

2023

2024

Prolog

Toto je ženský text. Text nabitý emocemi, bez velkých ambicí, zmítající se stylově mezi odlehčeným facebookovým příspěvkem, deníkovými zápisky a terapeutickým automatickým psaním.

Píšu ho a nevím, jak dlouho ještě budu a jestli vůbec. Zmítám se v emocích, které musí někudy ven a nakonec se zhmotňují pod prsty při rytmickém tukání do klávesnice. Mateřství je natolik extrémní stav duše a těla, že není snadné si přeskládat ze dne na den svoje Já. Svoji identitu, které se předtím roky dařilo ve světě založeném na logice, myšlení a výkonu. Jako když si na zahrádku přesadíte přešlechtěnou květinu – ona ví a cítí, že na záhonu je jí dobře, že tam patří a že zde je její místo. Nejprve se ovšem musí naučit tančit v náporech větru a otevírat se hřejivému slunci, než skutečně zakoření a rozkvetne.

Někdy se mi zdá, že roky se točí po spirále, život jde chvilku nahoru a dolů, pořád dokola. V určitá roční období, když se po roce vrací stejné květy, vůně a události, opakují se i moje zážitky a pocity. Je březen a já znovu prožívám všechny březny posledních let. Zjišťuji, že od určité doby vlastně tento měsíc vůbec nemám ráda. Ale snad mi pomůže převést dojmy do slov, získat nadhled a odstup. Já totiž jaro vždy milovala a chci se na něj zase začít těšit.

Toto je ženský text. Píšu ho v ukradených chvilkách volna, místo úklidu nebo místo spánku, po dni běhání mezi hračkami, plínkami a ordinacemi. Text, který vzniká díky kávě, pevnému bodu ve dnech i tolika dalších žen.

Vítejte v mém příběhu.

Splynutí

*První dělení na dvě dceřiné buňky trvá relativně dlouho,
dochází k němu asi až po 36 hodinách od okamžiku splynutí
spermie s vajíčkem.*

Červenec 2018 (1. trimestr)

Už si nevzpomínám, jestli pršelo, nebo to byly jen moje slzy, ale špatně jsem tenkrát viděla na řízení.

Takže zase nic. Po kolikáté už? Dneska jsem byla v práci pěkně unavená, našťavaná, otrávená, nepomáhalo mi ani letní slunce za oknem. Je mi i nějak blbě od žaludku, takže je to jasný... Doufám, že mám doma ještě tampóny, nevím, proč si teď naivně kupuju každý měsíc jen malé balení. Bože, dnes večer bych si měla otevřít víno, červený, mám na něj hroznou chuť.

Nalila jsem si skleničku, ale čekala jsem od něj víc. A to vypadalo, že bude fakt dobrý. Není mi dobře, půjdu raději spát. Do háje s PMS.

(o pár hodin později...)

Já to nedostala?

Ticho, žádný myšlenky. Vůbec na TO nemysli.

Zapomeň na to. Za chvíli jdeš do práce a než se odpoledne vrátíš, bude vymalováno.

(další den...)

Pořád nic? Hlavo, víš, že máme pravidlo, že vydržíme TŘI dny, než zbytečně vyhodíme další těhotenský test? OK, dělej, jak myslíš.

Je to tam! Dvě čárky!!

Jedu na gyndu. Okamžitě!!!

Zrození

*Přestřižení pupeční šňůry po porodu často vnímáme
poněkud symbolicky jako oddělení dítěte od matky
a počátek jeho samostatné existence.*

Březen 2019 (3. trimestr)

Néé, ještě nic, neptejte se mě všichni pořád.

Vypadám sice, jako kdybych měla zítra родit, na sobě mám nedopnuté důchodky a starý kabát barvou i střihem připomínající kytovce, ale víte přece, že mám termín až na apríla. :-)

...

Ještě že mám zítra kontrolu na gyndě, je mi zvláštně a přijde mi, že mimčo kope čím dál tím míň. Víím, že ke konci už děti nemají v bříšku tolik místa, ale ona se každý večer přece budí, zrovna když já jdu spát, a trochu si spolu zalaškujeme. A dnes je tak podivně klidná.

Hlava je plná myšlenek a spánek nepřichází. Sakra, budu si muset dát pomelo a kefir, vážně mi není moc dobře, dneska se mi ve střevech dějí zvláštní věci. Třetí trimestr je tu asi opravdu jen proto, aby se ženy začaly těšit na porod.

...

To nebudou střeva, to by nechodilo celou noc v pravidelných intervalech. Ale neměly by být ty bolesti silnější a spíš do břicha než do zad?

...

Né, maminko, já myslím, že ještě nerodíte, ale uděláme aspoň papíry, když už jste tady. Víte, kdybyste opravdu rodila, tak si tu spolu nebudeme takhle povídat, ani byste se tak neusmívala. Nález nemáte, monitor v pořádku, do termínu daleko.

Aha, vás nemá kdo dovézt zpátky, kdyby se porod skutečně rozjel, manžel nemůže po operaci řídit, otce jste dnes odvolala z práce z opačného směru, záchranka by vás dovezla jinam do spádové porodnice... Vy se opravdu nechcete nechat pustit domů, co? Máte jen mírně zvýšený tlak, ale víte co, zajděte si teď v klidu na oběd, vraťte se za dvě hodinky a probereme to znovu, souhlasíte?

Dědečku, když nechce jet dcera za žádnou cenu domů, necháme si ji zde na jednu noc na pozorování a zítra ráno si pro ni přijedete, šlo by to?

...

O pár hodin později se císařským řezem narodila Sofie.

2 500 g a 51 cm.

Březen 2023 (4 roky)

Jaro ještě podle kalendáře nezačalo, ale dneska se zdálo, že skutečně už brzy vypukne i u nás na Vysočině. Slunce hřálo a já se rozplývala nad sněženkami a prvními krokusy. Ok, dojímala jsem se jen u fotek, které mi přišly od kamarádek na Messenger, ale stejně, těší mě vědomí, že je tam někde na zahradě taky mám, svěží a kvetoucí. Měla bych se na ně vyběhnout podívat.

Na dnešek mám velké plány, po pár týdnech sednu zase za volant, objednu obchody... Dárky pro Sofii k narozeninám přivezl kurýr už včera (díky za noční online shopping!), ale když už dnes přijede hlídací tým, byla by škoda na chvíli nezmizet z domu. Za oknem to vypadá fakt krásně.

...

Byl to jeden z těch dnů, kdy během pár hodin zdánlivě uběhne půl roku – při odjezdu je venku krásné jaro plné slunce a naděje a vrátíte se do krutého zimního večera, v zádech bílou tmu.

Když nepojedete dost rychle, možná vás tma pohltní.

...

Sofince jsou dnes čtyři roky. I když my to moc neslavíme. Sofie svoje oslavy totiž s oblibou tráví v Brně v nemocnici, tak abychom to velkou akcí zase nepřivolali. Jo, u nás v regionu nejsou na Sofii a jí podobné zavedení... Ale Brno je pořád blíž než Motol, mohlo by být i hůř.

Sofie navíc oslavy nesnáší, všude hodně lidí, něco po ní chtějí, mluví na ni, sahají na ni, maminka někde poletuje okolo, místo aby ji bez přestávky chránila.

A to datum je taky nějaký začarovaný. Oslava narození, tzv. zapíječka, se odložila o dva a půl měsíce, protože se čekalo, až nás s miminkem konečně pustí domů. A můžeme být rádi, že vůbec bylo co slavit. Oslavu prvních narozenin jsme zahájili letem helikoptérou. Bylo to akutní, i když mi nejdřív říkali, že to nic nebude. A že teď frčí covid a ať se radši k nemocnici nepřiblížíme, navíc s horečkou. Oslavu druhých narozenin jsme pojali skromněji,

autem v noci na urgent. Byl to planý poplach, ale prostě jsme se všichni báli, že to bude stejný průser jako minule, a vyrazili raději hned.

U třetích narozenin se to začalo lámat, zvládli jsme to doma jen s malou střevní chřipkou. Ale kdo má v kritickou chvíli poznat, jestli z vás mluví intuice, nebo strach?

Jestli rodíte, nebo nerodíte?

Jestli má vaše dcera bolení zubů, nebo se jí v mozku rozpojila plastová hadička, která ji drží při životě?

Dneska už mám za sebou ty porody dva, tak dokážu posoudit, jak absurdně jsem musela před čtyřmi lety na příjmu se Sofinkou pod srdcem vypadat, když jsem sestřičce tvrdila, zpříma stojící, že jsem přišla родit.

Naštěstí se nějaký anděl shůry rozhodl, že tomu trošku pomůže, na pokoji pro matky čekatelky mi praskla voda a šlo se do akce. Pár hodin křížových kontrakcí vleže na monitoru, nálada pod nulou, zoufalství na maximum, spřízněná duše žádná, večer v slzách odsouhlasený císařský řez, když už jsem jen hleděla na hodiny a počítala, kolik kontrakcí ještě stihnu, než konečně přijde anesteziolog.

Na druhý porod jsem se doplázila skoro po čtyřech zavěšená do manžela, bolesti jsem rozháněla teplým polštářkem, mou prosbu o léky mi má osobní porodní asistentka rozmlouvala se slovy, že TEĎ už to VÁŽNĚ nemá cenu. Nemělo. Betty se narodila záhy, hlasitá, silná, zdravá. Oxytocin, mléko a slzy štěstí tekly proudem. Samotný porod si sotva pamatuju, proč taky, následuje jedna z mých nejšťastnějších vzpomínek.

U Sofie bylo všechno jinak.

Maminko, už je růžová.

Cože, ona už je na světě? Vždyť je tu takové ticho.

Jen spěšné kroky personálu. Hovor v pozadí a hodiny na zdi.

No tak paráda. Uf, máme to za sebou.

Víc jsem se mýlit nemohla.

Na světě byla už dlouhých 15 minut. A za sebou to nemáme dodnes.

Dno

Volný pád je zvláštní případ pohybu rovnoměrně zrychleného s nulovou počáteční rychlostí. Jedná se o pohyb tělesa volně puštěného v blízkosti povrchu Země ve vakuu.

Březen 2019 (1 den)

Vakuum, vzduchoprázdno, meziprostor.

Tak nějak by se dala popsat doba mezi tím, kdy je vám při císařském řezu vyoperováno z dělohy vaše dítě, a okamžikem, kdy budete opět spolu. V poslední době se rozšiřují možnosti otců u císaře, aby se ve vzduchoprázdnu neocitlo alespoň novorozené dítě. Snad je do jisté míry možný i kontakt s maminkou, bonding na jejím těle, seznámení se. Přivonět, políbit. Ten mezičas odloučení, separace, pak trvá jen okamžiky a nezanechává hluboké šrámy. Byl navázán kontakt. Základní předpoklad ale je, že dítě a matka jsou v pořádku, jinak není na seznamovací očichávání čas.

To jsem si tak plula ve vakuu ještě několik hodin po porodu, ve stavu nevědomí, na drogách, byl to zvláštní psychedelický zážitek. Je to vlastně hezká vzpomínka. Na mobilu jsem se kochala fotkou z inkubátoru, kterou mi poslal manžel, sestřičky mi chodily stimulovat odsávačkou bradavky, aby se mi spustila laktace, a zdálo se, že všechno bude brzy dobré. Ale čím víc času utíkalo, tím bylo zřejmější, že já v tom vzduchoprázdnu nepluji na oblačku.

Že padám.

Že pád začal už týdny před jejím narozením.

Že pád bude trvat ještě dlouho.

Dokud padáte, není to tak zlé. Pak přijde dno a náraz si pamatujete celý život.

Na dně můžete zůstat ležet. Nebo se odrazit a vracet se vzhůru. Možná zjistíte, že to dno bylo jen z kartonu, náraz sice zabolěl, ale vy letíte dál, do hloubek svojí duše. Nezůstanete na aktuální úrovni zoufalství, ale propadáte se hloub a hloub, jak přicházejí další, nové informace a podrobnosti. Je to, jako když se položíte na vršek dětské kuličkové dráhy.

Chvilku jedete...

Ťuk

Spadli jste o patro níž...

Au

Dráha zrychluje...

Podobně jako tep vašeho srdce, váš dech.

Ťuk

Další patro...

Ťuk – ťuk – ťuk

... tak teď už jsem na dně, nebo je za zatáčkou další tobogán do hlubin?

Bezvědomí

*Po pádu do ledové vody nastupuje podchlazení
během několika minut.*

Březen 2019 (2 dny)

Organismus se vždy v první řadě snaží o zachování svého života. Přežít. Pokračovat dál, krok po kroku. Tyto mechanismy fungují stejně při pádu do ledové vody jako při oznámení, že vaše novorozené dítě prodělalo krvácení do mozku a chystá se akutní transport na specializované pracoviště.

Formuláře k vyplnění máte tady.

Kontakt na pracoviště tady.

Nevíme, zda budou mít kapacitu vás ubytovat.

Vezměte si s sebou přezůvky.

Vůbec nechápu, co se děje. Všechno přece mělo být v pořádku, dopoledne jsem si mohla svoji maličkou na jipce i pochovat. Byla tak krásná, drobounké děvčátko s velkýma očima. I těhotenství probíhalo podle plánu a já byla vzorná matka čekatelka. Jsem vděčná, že je se mnou v tuhle chvíli na pokoji i manžel a propadám v usedavý pláč v jeho náručí. Nechci s nikým jiným mluvit a rozhodně nechci myslet. Vypínám mobil a soustředím se pouze na mechanické vyplnění formuláře na stole před sebou.

Můj muž se později vrátil domů a já zůstala na pokoji sama, s čerstvou jizvou po císaři mě ještě nechtěli propustit. Zítřka odjíždím do Brna za dcerou, stůj co stůj. Ale co mám dělat teď, v porodnici, sama?

Nejrychlejší a nejbezpečnější způsob, jak nezešilet strachy, je vypnout mozek. Prostě ta novější vývojová stadia mozku, ve kterých sídlí vaše vědomí, myšlení, emoce, lidská bytost, odstříhnete. Ono to nejde úplně, pokud nechcete strávit zbytek života utlumení v blázinci, ale do značné míry ano.

A tak jsem se přehodila do režimu autopilota, soustředila se primárně na tvorbu mateřského mléka, použití odsávačky a její následnou sterilizaci.

A na přezůvky.

Je až zarážející, že se žena dokáže rozkojit i bez použití dítěte. Chovatelé mléčného dobytka by mohli vyprávět. Uvaříte si čaj pro dojčiací matky (pokud máte krabičku s nápisem ve slovenštině), zapijete bylinkové kapsle na podporu laktace, podojíte, nalahvičkujete, předáte personálu.

Řeknu vám, velké dojímání se u toho nekonalo. Ale byl to srozumitelný, jasně definovaný úkol a způsob, jak zaměstnat ty zbytky vědomí, které zůstaly v provozu. Protože to je v tu chvíli taky to jediné, co můžete dělat, jít dál. Říkám si, jestli mají dveře na balkon zamčené schválně. Bezpečnost na prvním místě. Protože nikdy s jistotou nevíte, co bude váš další krok.

Jestli chcete snadno a rychle zažít podobný pocit vypnutí mozku, který se snaží zabránit sebedestrukci, dejte do ruky malému zdravému dítěti nějakou extrémně otravnou, hlasitou a pištící hudební hračku.

Za okamžik už budete taky jen hledat způsob, jak to přežít.

A možná v tom časem najdete i nějaké to zalíbení.

Naděje

*Podstatou naděje je vnímání možnosti pozitivního zakončení
v neznámé či dokonce zdánlivě neřešitelné situaci,
která následně vytváří víru, že vše dobře dopadne
i přes vnímané problémy.*

Duben 2019 (2 týdny)

Sofie má za sebou druhou operaci, když první nestačila. Doktoři už se netváří tak zarputile a co je hlavní – dostala jsem postel na místní ubytovně, takže s ní můžu trávit víc času, prý i mimo návštěvní hodiny.

Konečně!!!

Moji nezahojenou jizvu už to věčné dojíždění fakt nebavilo. Co je to proboha za blábol, že rodit císařem nebolí? Ale to je všechno jedno, protože dnes moji maličkou přesunuli na pokoj s volnějším režimem a to je rozhodně dobré znamení.

A taky abych tam sestřičkám v jednom kuse nevysedávala na JIPce.

Kdo má v práci pořád koukat na ty ubrečený mámy.

Dnes si se mnou povídala zase ta hodná doktorka. Řekla mi, že s jistotou v tuto chvíli nikdo nic neví, ale že jednotlivá centra v mozku dokážou částečně přebírat svoje funkce. Byla to ta nejvíc nadějeplná věta od Sofinčina převozu sem do nemocnice.

No, hlavně že nepřišla ta kráva, co se pořád mračí a mluví o vážných stavech.

Povedlo se mi udělat moc hezkou fotku Sofinky, když jí sestřička měnila sondu. Takže žádná hadička v nose, vyholená hlavička byla schovaná pod plyšovým nuchňáčkem, dokonce se beruška i podívala do foťáku. Fotka okamžitě letěla na všechny moje kontakty (no, skoro s nikým teď nekomunikuju, ale poslala jsem to rodině a těm nejotrovnějším kamarádkám, kterým jsem pod výhružkou, že mě do tý porodnice snad přijedou navštívit osobně, kápła božskou – kapku).

Božínku, ta má ale veliké oči a dlouhé řasy!

Taky dám tu fotku na velikonoční pohledy a měla bych si ji vyvolat do alba. Co na tom, že ty vykulené oči jsou příznakem choroby. Sunset sight zní docela romanticky, no ne?

Doktoři si ráno při vizitě (nebo co to bylo, ta desetičlenná skupina před oddělením) zavřeli prosklené dveře do pokoje, aby nás nerušili. Neslyším je a nevádí mi to – chovám si v rukách Sofii a víc teď nepotřebuju. Jen kdyby se mi ji podařilo malinko rozpapat, po kapkách. Při koupání bych mohla zase udělat nějakou hezkou fotečku pro babičku a pro tatínka.

Později se zastavil ten sympatický mladý doktor a říkal, že bude potřeba dál pokračovat v každodenních punkcích a pak se uvidí. Začínají mluvit o další operaci.

Večer na pokoji jsem brečela. Zase. Sára se se mnou podělila o čokoládu a nechala mě, abych se vypovídala, pak jsme se prohodily. Brečela ona a já podávala sušenky.

Domů jsem poslala jen tu povedenou fotku a dobrou zprávu, že se mi podařilo Sofince dát napít z lahvičky. Jdu spát do své nemocniční postele tady na oddělení, o dvě zdi dál, než leží moje dcera.

Duben 2019 (4 týdny)

Jsme tu už měsíc, za okny mezitím začalo jaro. Když se Sofie narodila, nebyl pořádně ještě ani lísteček, a teď už je jaro v rozpuku. Slunce víc svítí a občas se tu v nemocnici i vyvětrá – bože můj, miluju ten vzduch!

Voní svěže a vlhce, bez příměsí desinfekce a plen. Na stromě, který roste za oknem pokoje s miminky, znám už každý kousek mohutného kmene, každou větev. Když se nedívám na Sofii, pozoruji ten strom. Kdyby mezi námi nebylo to sklo, šla bych ho snad i obejmout, takhle zkouším, jestli se dá čerpat síla a energie pohledem. V jeho koruně zpívají ptáci a v pozadí je slyšet neodbytné zvonění šalin. Představuji si lidi z vnějšího světa, jak dobíhají na zastávku. Vzdálený život za zdí.

No, tak ta hodná doktorka si dnes přivedla zahraniční stážisty a anglicky jim povídala o Sofince. Tvářila se u toho poměrně dramaticky a mluvila nezvykle konkrétně.

Brain.

Massive bleeding.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Deníček postižené matky.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.